

mus, et, ut de nobilissima ejus prole diximus, ex utroque parente gemina nobilitate coruscus, vir magni consilii, prudentis sagacisque ingenii, pater videlicet istius sanctissimi Patris nostri, de quo loquimur, Maioli. In cujus possessione et affinitate supradicta rabies luporum excrevit quam maxime. In quorum horum, videlicet luporum, multitudine unus videbatur cæteris corpore validior, cursu velocior, ad dilacerandum crudelior, ad devorandum elatior in tantum ut humanorum corporum membra sua voracitate deglutiret integra. Tunc vir ille, audiens et videns quotidie talem pestem tantamque calamitatem excrescere, non modo suam, sed etiam aliorum necessitatem cœpit intra se tractare et intensissime cogitare qualiter se suosque cives de tanto talique periculo potuisset liberare. Tunc demum divino nutu admonitus, cœlesti consilio confortatus, præcepit sepes erigere, caulas componere, arietes, oves et agnos in eas introducere, quod nullus eo tempore propter luporum rabiem ausus erat facere. Deinde armis militaribus, lorica videlicet et galea indutus, desuper totus ovinis pellibus tectus, cœpit nocturno tempore juxta caulas residere ovium.

Facta est autem in una noctium super easdem caulas ovium incursio luporum. Nutu Dei accidit ut lupus qui crudelior erat super virum præstolantem se irrueret; super dorsum ejus saltum dedit, utrosque pedes super humeros ejus posuit, cœpit circumquaque exquirere unde facilius arietem, qui non

A aderat posset extinguere. Guttur et collum inveniebat lorica munitum, caput galea tectum, corpus regio septum munimine; nulla parte potuit illum nocere. Vir ille, statim utrasque manus extendens, lupi pedes ambos arripiens, fortis ut erat, fortiter lupi membra suis membris astringens, concito cursu ad socios rediens, quibus diu expectantibus et tali agone dubitantibus offertur eorum obtutibus magna pro magno munere lupus. Servatur vivus in crastinum, præsentatur hominibus, quibus fuerat semper infestus. Occiditur, dilaceratur, et inter ejus viscera humanorum corporum inveniuntur integra membra. Occisus trunco suspenditur, et dum unus occiditur, omnes alii ab illis snibus effugantur. Si quis hæc prudenter intelligi voluerit, aliquid spiritale inde conjicere poterit. Per luporum rabiem ego credo denuntiatam Sarracenorum sævitiam. Per illum virum in laico habitu in multis laudabilem, qui lupum delusit et deludendo occidit, filium et intelligo præmonstratum, qui lupum invisibili, antiquo videlicet hoste, Christi virtute superato, cum suis omnibus vitis et illusionibus spreto, cœlesti virtute et spiritualibus armis subacto, multorum fidelium animas, de potestate ejus, exemplo, doctrina et meritis suis eripuit, et in viam salutis, vitæ, et veritatis et justitiæ introduxit. Ipso præcedente, comitante et subsequente, qui est via, veritas et vita, Dominus videlicet Jesus Christus, qui vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

ANDRÆE CHESNII NOTÆ.

Maioli, quem unius mutatione litteræ Fulcherium appellat anonymus his verbis: *Beatus Maiolus regionis quæ Provincia nuncupatur oriundus, oppi-*

danorum Avennicorum alumnus, Gallicana generositate conspicuus, patre Fulcherio procreatus, nobilis parentelæ germen eluxit nobilitus.

SANCTI ODILONIS

HYMNI QUATUOR

IN VIGILIA BEATI MAIOLI

(*Bibliotheca Cluniacensis, p. 291.*)

IF VIGILIA B. MAIOLI

Hymnus ad Vesperas.

Victoris Agni sanguine
Dies sacratus hodie,
Fusus supremo lumine,
Gemina pollens lampade:
Ecce paschale gaudium
Fulget per omne sæculum;
Magni Maioli transitum,
Vitam simul et meritum
Pangat clerus et populus,
Maxime grex monasticus,

C

Quo nil habuit dulcius,
Dum esset terris positus.
Præcedit Christus patiens,
Maiolus illum confitens
Sequitur recto tramite,
Dei præventus munera.
Patriarcharum solidam
Fidem opere coluit:
Quod chorus vatum cecinit,
Fideli fide credidit.
Ordinis apostolici.
Sectando sacra dogmata

S. ODILONIS CLUNIACENSIS ABBATIS V.

lus est pater inclylus
se vir apostolicus.
Cujus clara confessio
coronatur martyrio
certando legitime,
subacto mundi principe.

Templum ipse virgineum.
Pectus sacravit proprium,
Cœlestis vitæ nuntius
Recte vocatur angelus.

Quorum gaudet nominibus
Pater noster egregius
His nos jungat in æthera,
Christi favente gratia.

Cui sit laus et gloria
Tollenti mundi crimina :
Cum Patre et sancto Spiritu
In sempiterna sæcula. Amen.

Hymnus in Nocturnis.

Christe, cunctorum via, lux sanctorum,
Precibus sacris venerandi Patris
Magni Maioli populo fideli

Gaudia pacis

Mitte de cœlis, veniamque nostris
Largire culpis.

Adsit et nobis gratia perennis
Spiritus almi.

Cujus protecti munere potenti,
Patrum exemplis meritisque celsis,
Pariter arctum mereamus altum
Scandere regnum.

Gloria Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriusque semper,
Spiritus alme, Deus unus omni
Tempore sæcli. Amen.

In Laudibus. Hymnus.

Maiole, consors procerum
Regum Regi placentium
Inter cœlestes aulicos
Divinitatis conscios,

A

Honoris privilegio
Cœtu junctus monastico :
Sed et choris angelicis
Frueris aula luminis.

Unde, Pater, nos respice.
Pressos peccati pondere;
Depone gravem sarcinam
Leviga conscientiam.

His fascibus depositis,
Mortis solutos vinculis,
Junge nos tuos servulos
Monachis præstantissimis
Cum quibus nos perpetua
Possideamus gaudia,
Christi favente gratia,
Per infinita sæcula. Amen.

B

Ad secundas Vesperas. Hymnus.

Christe, cunctorum pariter tuorum
Palmitum vitis, Deus alme, nobis
Præbe Maioli celebrare tanti
Festa patroni.

Quem tibi nostris placuit diebus
Pluribus signis meritisque dignis
Regibus coram hominumque turmis
Glorificare.

Annas istisque sic interesse
Gaudiis nos perpetuis et amplis
Pro reis gestis merito carere
Ut nequeamus.

Quæsumus, Rector, pietatis auctor,
Noster hic pastor tibi sit precator,
Quo tua nobis pietate cunctis
Crimina dones.

C

Cujus in tanto pia vota festo
Congruit nobis jugiter canendo
Insuper Paschæ tibi duplicatas
Solvere laudes.

Trinitas, Deus unus atque summus,
Sit tibi, Rex, gloria sempiterna,
Qui regis tanta bonitate cuncta
Omne per ævum. Amen.

EPITAPHIUM ADALHEIDÆ IMPERATRICIS

AUCTORE S. ODILONE

(Apud D. Pertz, *Monumenta Germaniæ historica*, Script. tom. IV, pag. 633.)

MONITUM.

S. Odilo, quintus Cluniacensium abbas, celeberrimus monasteriorum sui temporis reformator, Arvernus circa an. 962, natus, an. 995 Maiolo in

regimine cœnobii Cluniacensis et
nobis memoria dignis peractis, ac
Litteris sacris bene eruditus et